

terra i blat

densa matèria del temps,
ull de la memòria.

cada gra és lletra d'un vell pergamí,
ennegrit per tanta llum enlluernadora,
que diu ferides de mans sense pluges.
cada gra recorda: *el ard, eix-xams,*
el qamar, el ma', terra, sol, lluna, aigua
el ard, eix-xams, haiaréakh, vehamaiim
clamar al vent que s'endú la plana:
acqua, el ma', maiim, torna'ns l'aigua,
hamaiim khaiim, torna'ns la vida.

llegides al quadre, gra a gra,
—passant-hi el dit de la mirada—
i paraula per paraula,
—una generació rere l'altra—
les lletres desades del diari íntim
d'una vella terra cremada:
xubulta, xabalta, xevalta,
xibbólet, subbula, spicum, espiga:

nascuda tal vegada d'allò que espigolava
Rut la Moabita en el camp de Boaz?
gam ben ha 'amarim telaquet
veló takhlimuha. portat pel vent,
cada gra reconeix la terra, *haárets, el ard.*
terra i blat, densa matèria del temps.
espigolar amb l'ull de la memòria.

blat i fosc

fosca la muntanya. fosca la memòria.
es crema la vida sota els peus,
s'amuntega el blat en un cercle tancat,
falsament atrapat, graner obert
a la implacable presència del cel.

llum de retorn de la tarda il·lumina,
irrisòria, una arrova de gra escampat.
negra tinta del dolor, alè daurat de la vida.
cendra o pedra, l'igualarà la mort.
homes drets, ens queda la llum

i un grapat de llavors rugoses
amagades al fons de les butxaques.

I'ou i la lluna

lluna nòmada prenyada d'estels
plou sobre la terra carbassa.
l'aire s'emporta garbissos
que no fecundaran la memòria.
l'ull immòbil d'una tarda blanca
vigila la pols, marca els límits de l'erm,
i destil·la l'ambre del camp segat.

'aiin el qàmar, ull de la lluna,
ou que és ull i déu alhora.
ull de la lluna, ull cec com un ou
prenyat de llum avortada,
'aiin el qàmar, ull de lluna carbassa.
ull-ou que plou lluny, ull-ou que plou blat.
del teu esguard intocable et redimirà el gra.

ull de blat

ull del blat: una llum enlluernadora,
encegadora, espera de fecundació
i anunci del doll. ens parla del blat
com d'una promesa, d'un naixement
vetllat per la complicitat del cel.

ull del blat: és ell que penetra la nit oberta,
i des de dalt ens observa, aliè i present, allà
on s'acaben les mirades. de la seva buidor
raja amb el gra una densa matèria esduïda,
joia de blat per a qui rep agraït la rosada.

agramunt III

he passejat per aquest bladar,
una i altra vegada. hi he buscat
l'encontre del camp amb el límit del cel,
però la línia fosa se m'escapava dels ulls.

he passejat per aquest bladar,
n'he comptat els grans per endur-me
als passadissos de la nit alguna certesa,
paus terrenals, la substància del pa.

hi he perdut el seny i la veu,
hi he confós el blat amb els estels,
he abrasat la terra amb paraules de sal.

però tot de cop, se m'obre la tanca del cel,
deixo enllà dels mots el mutisme del temps,
i passejo per aquest bladar com sota una lluna nova.
sé que podré contar una llavor rere l'altra,

seguint l'antic recompte d'estacions,
i trobar, a cada mota, veus amagades
per recordar, abans que sigui tard,
els gestos perduts de garbers i segadors.

la bassa

terra seca, morta.
hi ha passat la gernació embogida,
que per guanyar el cel
arruïna la terra.

camp buit sense rostolls a l'entorn.
ni el bronzir de les abelles,
ni l'himne viu de les granotes,
ni els jocs del cel a l'aigua quieta.

s'ha trencat el mirall. aïgues desaparegudes
i ni el blat, ni l'arbre, ni l'antiga casa.
una nafra fosca i el silenci erm,
celebració muda de la follia dels temps.

Sense títol, 2002

poema-recorregut
per l'Espai Guinovart d'Agramunt

Batre d'ales de la tarda, esquinçall del vespre:
volia ser colom i era llangor de bardisses.
Espurnes de la rialla del sol enrogien la finestra.
Cremaven les restes del dia, de qualsevol dia,
però tu no senties la crida de l'ombra. Pintaves i pintaves.

L'ull d'atzabeja a poc a poc emmudia:
l'avançada discreta de la nit –talaia bastida
per la brotxa– xuclava les ones de calor
i, amb l'aire, s'empassava les veus llunyanes,
com un gran pou de tardor. I tu reflecties el cel.

Malabarista amagat dins una tanca de llum,
jugaves amb llavors, pales, fang i fumalls.
Engrunaves espigues, enceraves el quadre
i quedaves –d'encís de blat– apaivagat,
entre pols d'or i segons furtats al pas del dia.

De la calitja sorgien ous grossos, tot de blanc pintats,
volves de segó i garbissos enlairats que pujaven
gest enllà i queien a la tela, dibuixant-hi un vell missatge.
Tu hi retrobaves signes, hi desxifraves paraules
i mites gravats a la memòria d'Ur de Caldea.

Creus cremades que no sé llegir, són claus
del teu passat, lletres de foc i de mort. Però lluny

de les bombes, la roda gira i gira i el temps s'escapa.
Transmutaràs els segons en una eternitat lliure i joiosa.
Estels de blat t'enlairen i copses llum, colors i memòria.

L'òliba calla, estordida. La nit surt a ballar amb el dia.
Tornes al centre de l'era, hi voltes com hi volta la curra
i amb ella, la saviesa de molts segles serva la llei del gra.
La palla és lliurada al vent, els rostolls vinclen el fang
amb la renaixença del blat: vespres, llantó d'oli, falç de lluna.

T'abrusa el vent de l'estiu. De la brulla, no n'has parlat
encara, ni del verd esclat de la primavera, tan fugaç
que no es deixa atrapar en la matèria ni plasmar amb pintura.
Més tard, agafaràs per sorpresa el brum càlid de la brisa,
el brunzir d'abelles, la saba quan fa camí dins les tiges.

Tela de nit i guspies d'alba: tu pintes i la roda
—sense fi, sense ruptura— segueix la seva ronda.